

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesu Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 2. Exhortatio P. Ioannis Suarij ad modum Orationis in exercitijs nostris
præscriptum

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

hic inferere eisdem ferè verbis; aliquibustamen
additis ad ampliorem eorum, quæ dicuntur, ex-
plicationem.

§. II.

*Exhortatio P. Ioannis Suarij qua ostendi-
tur, quanti sit momenti, quamq̃ tutus
modus Orationis in exercitiis
nostris præscriptus.*

RATIONI omnino consonum est, nos gau-
dere, gratiasque Deo D.N. agere, quòd no-
bis modum præscripserit rectum ac secu-
rum cum ipso agendi, qualis in nostris exercitijs
continetur. *Primum*, quia si Aduocatus & Iudex,
& vnusquisque alius cupit, datque operam, vt re-
ctè suo munere fungatur, eò quòd agi videat de
suo honore, facultatibus, aut vita: quantò magis
optare debet religiosus rectè in suo munere age-
re, hoc est in agendo cum Deo: cùm in hoc non
solum de facultatibus, aut temporali vita agatur,
sed de ipsa æterna. *Deinde*, quia si magni sit, quod
qui aliquò proficiscitur, sciat se bonam viam te-
nere, absq; metu aberrandi, aut retrocedendi:
quantò maioris erit solatij ei, qui agit de Oratio-
ne, quòd sciat se rectam tenere, ac tutissimam viã:
esset enim valde molestum, si post aliquot annos
in Religione & Oratione positos, deprehendat
homo, se esse deceptum, eò quòd rectam viam nõ
tenuerit. Quod autem nostrorum exercitiorum
via recta sit ac tuta, intelligimus primò ex fructu,
quem

quem videmus ea fecisse in multis animabus, & stupendas vitæ mutationes in multis omnis status personis. *Deinde* quod (vt Pater noster Euerhardus Mercurianus mihi dixit) Romæ ex traditione habeatur, Patrem Iacobum Lainium dixisse, Deum D.N. exercitia Patri nostro Sancto Ignatio tradidisse. *Tertiò* quòd præ omnibus solatium adfert & securos nos reddit, est approbatio Vicarij Christi quæ constat ex Bulla Pauli III. ipsi libello exercitiorum præfixa, in qua illa approbat, valdeque commendat, & exhortatur fideles, vt eis vtantur. Quæ regula ita est infallibilis, vt non possit ei subesse falsum. Quod si modo adeò solido, & approbato benè vtamur, securi poterimus comparere coram Deo in die nouissimo: vt qui modum & viam ab ipso nobis præscriptam tenuerimus: quod si decepti viximus, ab ipso Deo eiusque Vicario decepti fuerimus. Sed cum sit impossibile, quod nos Deus decipiat, & quod eius Vicarius in ijs, quæ toti Ecclesiæ proponit, aberraret: idè nos eum modum tenentes nec decipimur, nec erramus.

Ex his sequitur securitatē Orationis non consistere in sensis ac delicijs spiritualibus; nec in eo quòd quis sibi satisfaciat; sed in vera Ecclesiæ, nostræque Religionis obediētia exhibita. Multos enim vidimus, internas delicias ac sensus habentes, & lacrymas fundētes, esse tamen deceptos, eò quòd sicut Saul, proprium iudicium sequantur, quod est Dæmonium voluntarium, errorum seminariū & hæresum scaturigo. quod ipsemet vidi Hispaniis, vbi erat quidam hæreticus Iulianus Villaverdinus, missus à suis vt ageret cum hæreticis, qui tunc occultè

occultè versabantur in Hispania. Captus fuit, & iussu Inquisitorum egi cum homine, eiusque affectum deuinxi: & cùm ei dicerem, me salutem eius valde desiderare, respondebat: se etiam desiderare meam; sed hoc interesse, quòd ego existimarem: me salutem consecuturum per ea quæ docet Ecclesia; se verò, per id, quod ipsi videbatur. Loquebatur cum magno sensu de ipsius Dei rebus & interdum lacrymas fundens dicebat: Benedictus Deus qui consolatur nos in tribulatione nostra. Sibi quæ satisfaciens de via illa sua, dicebat: ipse enim spiritus testimonium perhibet &c. existimabat infelix: spiritum sanctum internum ei testimonium reddere, quòd bonam viam teneret: quod tamen non Sanctus; sed proprius, cæcus, & obstinatus spiritus dictabat. Combustus est viuus, cum tanta teneritate, ac lacrymis vt omnes obstupescerent: prudentes tamen aduertebant, Sathanam se transfigurasse in Angelum lucis, vt eum deciperet, ac obduraret. Hoc autem inter nos & illum discrimen erat: quod ille proprio iudicio duceretur, nos autem obedientia sanctæ Ecclesiæ: quam certa fide credimus à Spiritu sancto regi, ac gubernari: at iudicium proprium est dæmonium, quod appellant meridianum. Etiam Pater Magister Auila, post multos annos in Oratione positos, deprehendit, se in multis quidem rectè ambulasse, sed in multis etiam aberrasse; & de vtrisque monebat me & quosdam alios Patres, qui morabamur Montillæ: exhortans nos ad gratias Deo agendas, quòd nos ad securam Obedientiæ vitam vocasset.

VT ergo ad modum Orationis nostrorū exercitio-

citiorum veniamus, suppono *primum*: quamvis verum sit, posse Creatorem absque vlla praua causa creaturam suam consolari: ordinariè tamen consolari ac promouere adiuuantem se: quare incumbenti & contendenti contritionem habere, Deus dat deuotionem; & pugnanti, suasque tentationes & passiones vincenti largitur Manna absconditum.

DEINDE quamvis charitas sit, quæ nos faciat incipere, progredi, recteque finire viam spiritua-lem: ipsamet tamen charitas incipientes inclinât ad poenitentiam & mortificationis actus elicien-dos; Proficientes, ad actus ædificationis sui & proximorum, imitantes virtutes in vita & passio-ne Christi D.N. prælucentes; Perfectos impellit ad actus amoris & gaudij de perfectionibus Dei & Christi D.N. & ex bene factis, ac malis tolera-tis eius causa.

TERTIO, quod licet cor, in quo virtus aliqua aut spirituale donum prædominatur, ex omnibus substantiam hauriat virtutis illius prædominan-tis: exempli causa, si prædominatur spiritus hu-militatis, aut contritionis: etiam ex ipsa Christi Domini nostri resurrectione, & ex ipsis Dei pro-prietatibus & perfectionibus humilitatem hau-rit & contritionem: quemadmodum noster Pater Franciscus Borgius adeò excellebat in humilita-te, ut ex omnibus, quæ gerebantur, & accidebant, se ipsum humiliaret, & confunderet: at, nostris peccatis ita exigetibus, non videmus nunc aliquid tale multum eminere. quare talem materiam nos oportet assumere, quæ ex se animam ad id adiu-uet, quo iuxta suam dispositionem opus habet.

QVARTO,

QUARTO, in nostris exercitijs materia est & forma præclara adactus triplicis viæ, Purgatiuæ, Illuminatiuæ, & Vnitiuæ, hoc est ad purgandam, proficiendam, ac perficiendam animam cum auxilio Dei aptissima. Ad primam viam, sufficientem & optimam præbent materiam exercitia primæ hebdomadæ, de peccatis scilicet, morte, iudicio, & inferno; ad secundam exercitia secundæ, & tertiæ hebdomadæ de Incarnatione scilicet, vita, passione ac morte Christi Domini nostri: ad tertiam exercitia quartæ, de Resurrectione scilicet, Ascensione Christi, & amore Diuino.

QVO D ad modum & formam attinet: *primum* est necessaria præparatio, iuxta illud Sapientis: *a ante Orationem præpara animam tuam.* Quod a *Eccl. 18. 23.* fiet, si diligenter Additiones, & Regulæ seruentur, quæ ad benè Orationem habendam præscribuntur; si interdiu cor & sensus custodiantur, adhibito examine generali & particulari defectuum occurrentium: ut his purificata anima, possit sine impedimento agere cum Deo. *Deinde* addenda est cooperatio ipso tempore Orationis exercendo potentias animæ; memoriam intellectum & voluntatem, sensusq; interiores, cogitando de ipso mysterio; & discurrendo per ea, quæ in ipso continentur; excitando voluntatem ad amorem, aut odium boni aut mali, quod in eo apparet; & internos sensus applicando ad virtutis suauitatem & dulcedinem; vitij verò horrorem & amaritudinem degustandam.

TERTIA est applicatio ad finem Orationis, ad fructum ex ea hauriendum: & hoc est, quod noster Pater S. Ignatius sæpius repetit in exercitijs,

Kk

tjjs,

rijs, cum dicit: reflectar super me ipsum, ad fructum aliquem percipiendum. Circa quod quinque res magni momenti sunt observandae. *Prima*, tempus ipsum Orationis non esse expendendum in rebus & virtutibus generatim perpendendis: exempli causa, quam sit praeclara res humilitas; quam praestans charitas &c. Sed oportet reflexionem ita fieri super me ipsum, ut videam, quantopere hac virtute vel illa indigeam; & consilium accipere, & constituere apud me de ipsa emendatione; petita à Deo ad id gratia, & proposito emendationis saepius renovato: alioquin aequè carnales manebimus, & passiones nostrae aequè excitatae ac viuae, atque antea: nam tormentis in altum explosis, arx nec deijcitur, nec laeditur. *Deinde*, quòd ordinariè progrediendum sit iuxta praedictum ordinem: nam licet tempus Orationis in eliciendis actibus amoris Dei, eiusque perfectionibus considerandis expendere, valde sit bonum: at si quis passiones suas viuas habens & immortificatas; & cum de eis mortificandis ac moderandis agere deberet; in illis actibus hæreat: is verò error est, ac deceptio: & huiusmodi, quos tunc faceret, actus, non amoris Dei, sed amoris proprii censerentur: & sic perueniet ad domum superbiae, quam aedificauit amor sui: veritas Dei est, quæ accipitur meditanda; sed applicatio potest esse Dæmonis, qualis fuit illa, quam adhibuit in secunda Christi tentatione. *Hinc tertium* sequitur observandum, quòd fructus

fructus ex meditatione capiendus, est morum meo-
rum emendatio : vt benè faciam, & patiar pro-
pter obsequium Christi Domini nostri, & vtili-
tatem meam, ac proximorum, iuxta illud: *b Bona b Matt. 7. 17.*
arbor bonos fructus facit. Quarta est exsecutio
eorum, quæ benè proposuimus & constitui-
mus. Ad quod nominatim iuuant examina, ge-
nerale & particulare; & aliqua pœnitentia ob ad-
missos defectus: *c Regnum enim celorum vim pa-* *c Matt. 11. 12.*
tur, & violenti rapiunt illud: expugnatur enim
illud regnum bonis editis operibus, sibi quæ
ipsi vim inferendo, vt ea contra propriam pas-
sionem exerceat. Quinta, hoc totum consistit in
eo, vt applicatio rectè fiat, ad id exuendum & e-
uellendum, quod profectum nostrum impedit;
aut virtutem illam acquirendam, quæ nobis ma-
ximè deest. Ad quod præstandum tutissima est
Superioris aut Confessarij directio: quæ in genere
tunc recta censebitur, si tendat ad nostram abne-
gationem & mortificationem; ad veras solidas-
que virtutes acquirendas; & proximos nostros in
eadem re iuuandos; particularem verò directio-
nem regula reiicit, ad considerationem & ordi-
nationem Superioris, dicens: *quod ad Orationem*
& examina pertinet ipse cum vnoquoque con-
stituatur. Superior enim & Confessarius gene-
ralia monita & documenta singulis debent pru-
denter, iuxta cuiusque capacitatem & necessita-
tem, applicare.

H A B C fuit prudentis huius & in rebus spi-
ritualibus experti viri exhortatio: ex qua hanc
tantum deduco conclusionem contra arrogan-
tes, quod licet nos non debeamus diuinum

K k 2

spiri-

spiritum astringere, aut Regulis nostris, & præceptis orandi illum subijcere: ipse tamen vult, vt nos ipsos, astringamus ac subijciamus legibus ac Regulis illis, quas in sua Ecclesia nobis præscripsit, sanctosque Patres docuit, quos nobis Duces & Magistros dedit: nobis autem illæ sunt, quas Pater noster Sanctus Ignatius in libro suo spiritualium exercitiorum præscripsit: quæ ferè sunt, quas communiter docent Sancti, ab omnibus Iustis seruandas: nolle autem vllis regulis astringi, est mera carnis libertas; & arrogantia superbiæ valde perniciosæ: quæ pro libitu suo internos proprii spiritus impetus sequitur: quos iudicabit fortè esse Dei, erunt autem Dæmonis. Quando autem Dominus aliquem voluerit per viam priuatam & extraordinariam deducere, posuit ipse in Ecclesia & Religionibus suis Magistros, qui nouerint, eum dirigere iuxta id, quod intelligent esse voluntatis & gloriæ Diuinæ, qui est admirabilis in modo & ratione suos electos deducendi: sicut fuit cum Patre nostro Balthassare, de quo agere per-
gimus.

